

Sygn. akt: I C 314/20

Sprostowanie: prawomocnym postanowieniem z dnia 3 grudnia 2020 r. sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w wyroku z dnia 5 listopada 2020 roku w ten sposób, że w słownym zapisie, w nawiasie, zasądzonej należności głównej po słowach: „sto trzydzieści” wpisano pominięte słowo „siedem”

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	Tomasz Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

przeciwko Zarządcy Masy Sanacyjnej dłużnika Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowo-Produkcyjnego (...), (...) spółka jawna w restrukturyzacji w G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137.714,36 (sto trzydzieści tysięcy siedemset czternaście 36/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 126.859,37 (sto dwadzieścia sześć tysięcy osiemset pięćdziesiąt dziewięć 37/100) złotych od dnia 21 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 10.854,99 (dziesięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt cztery 99/100) złotych od dnia 2 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 6886 (sześć tysięcy osiemset osiemdziesiąt sześć 00/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Tadeusz Trojanowski

Sygn. akt I C 314/20

UZASADNIENIE

Powód Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wniósł o zasądzenie od pozwanego Zarządcy Masy Sanacyjnej dłużnika – (...), (...) spółka jawna z siedzibą w G. (dalej (...)) kwoty 137 714,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 126 859,37 od dnia 21 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 10 854,99 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż żądanych kwoty dochodzi tytułem wynagrodzenia wypłaconego pracownikom przedsiębiorstwa objętego zarządem sanacyjnym przez pozwanego bądź innym osobom do tego uprawnionym. Powodowy fundusz wypłacił z tego tytułu wraz ze składkami ZUS, zaliczką na podatek dochodowy od osób fizycznych w łącznej wysokości łącznie 126 859,37 zł. W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia wypłaconych za pracodawcę kwot oraz odsetek ustawowych wskazanych wyżej. Przed wniesieniem pozwu powód bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty dochodzących świadczeń.

Sąd wydał nakaz zapłaty który pozwany skutecznie zaskarżył sprzeciwem. W sprzeciwie pozwany zażądał oddalenia powództwa oraz obciążenia pozwanego kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż wydając nakaz zapłaty Sąd oparł się na dokumentach prywatnych, nie mogących stanowić dowodu na podnoszone w pozwie okoliczności. W związku z powyższym roszczenie jest niewykazane zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Sąd ustalił:

Postanowieniem z dnia 27 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach – Sąd Gospodarczy ogłosił postępowanie sanacyjne dłużnika nad przedsiębiorstwem (...) odbierając zarząd własny dłużnikowi, wyznaczając zarządcę w osobie M. K. (postanowienie k. 11).

Już w okresie poprzedzającym otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego przedsiębiorstwo to nie wypłacało pracownikom wynagrodzeń ani nie odprowadzało składek na ZUS. Pismem z 10 stycznia 2019 roku powodowy fundusz poinformował zarządcę masy sanacyjnej iż na zaspokojenie niezaspokojonych świadczeń pracowniczych wynikającego ze złożonego przez zarządcę wykazu zbiorczego dotyczącego 15 pracowników (...) przekazano łącznemu przedsiębiorstwu 116 042,27 zł (data przelewu 20 listopada 2018 roku) i środki te dotyczą okresów poprzedzających datę otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego pracodawcy. W związku z tym poproszono zarządcę o określenie terminu zwrotu należności w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (pismo z potwierdzeniem przelewu k. 12 – 13, zbiorczy wykaz k. 23 - 31).

Osobno była procedowana sprawa świadczeń należnych jednemu z pracowników – Z. D., który zmarł w dniu 11 lipca 2018 roku. Pismem z 14 grudnia 2018 roku pozwany zarządca poinformował wdowę po ww. pracowniku B. D., iż z tytułu świadczenia pracy nie zostały mu wypłacone wynagrodzenia brutto za miesiące styczeń – czerwiec 2018 po 2100 zł brutto miesięcznie, za okres 1 – 11 lipca 2018 roku w kwocie 763,70 zł brutto, ekwiwalent za niewykorzystany urlop za lata 2016 – 2018 w łącznej kwocie 6926,22 zł oraz odprawę pośmiertną w kwocie 2100 zł brutto łącznie 22 389,92 zł. Pismem z 3 stycznia 2019 roku wdowa po Z. B. D. jako osoba uprawniona do renty rodzinnej wniosła do Marszałka Województwa (...) jako dysponenta powodowego funduszu o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych w wysokości 10 817,10 zł tj. wynagrodzenia brutto za okres trzech miesięcy tj. od 12 kwietnia do 11 lipca 2018 roku (6300 zł brutto) oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata 2017 – 2018 w wysokości 4517,10 zł. Środki ten fundusz wypłacił uprawnionej w dniu 27 marca 2019 roku (dokumenty związane z wypłatą świadczeń B. D. k. 59 – 70, potwierdzenie przelewu k. 16).

Kolejnym pismem z daty 23 kwietnia 2018 roku (z 2019 roku, pomyłka w dacie rocznej; k.14) powód poinformował, iż w wyniku złożonego przez B. D. wniosku przekazał jej w celu zaspokojenia roszczeń w łącznej kwocie 10 817,10 zł. Poinformował również powód o przejściu z mocy prawa na fundusz roszczenia wobec pracodawcy oraz o tym, iż należność ta nie jest objęta układem. W związku z tym poproszono zarządcę o określenie terminu zwrotu należności w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (pismo z potwierdzeniem przelewu k. 14 - 16).

Wobec nieregulowania należności przez pozwanego pismami z 31 grudnia 2018 roku, 31 marca 2019 roku, 30 czerwca 2019 roku, 30 września 2019 roku, 31 grudnia 2019 roku, 20 lutego 2020 roku powód poinformował o obciążeniu (...) odsetkami od wypłaconych kwot w łącznej wysokości 10 854,99 zł (noty odsetkowe k. 17 - 22)

Pismem z dnia 23 stycznia 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty 126 859, 37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wypłaty ze środków powoda do dnia zapłaty wskazując, iż na dzień 31 grudnia 2019 roku odsetki te wynosiły 9614,20 zł. Wezwanie to doręczono pozwanemu w dniu 24 stycznia 2020 roku (pismo z potwierdzeniem odbioru k. 10). Pozwany w odpowiedzi poinformował o trwającej zmianie planu restrukturyzacyjnego mogącego przyczynić się do polepszenia stanu środków masy sanacyjnej; w związku z tym zwrócił się on o wstrzymanie wszelkich czynności windykacyjnych do końca 2020 roku. Powód odmówił wskazując na ustawowy obowiązek dochodzenia należnych mu kwot (pisma k. 53 - 54). Zarządca składał wnioski o wyrażenie zgody na objęcie wierzytelności powoda układem. Wnioski te nie zostały rozpatrzone z powodu braku właściwej dokumentacji (wnioski o objęcie układem wraz z odpowiedzią powoda jako wierzyciela k. 55 - 59).

Ustalając stan faktyczny w powyższej sprawie oparto się na dokumentach które podlegały zaliczeniu w charakterze dowodów na zasadzie art. 243² kpc. Pozwany w sprzeciwie kwestionował roszczenie wskazując, iż powód opiera się na dokumentach prywatnych których prawdziwość winien wykazać. Dokumenty te ostatecznie w powiązaniu z dokumentacją przedłożoną przez pozwanego świadczyły o istnieniu roszczenia. Żaden z dołączonych dokumentów nie budził wątpliwości Sądu.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało całkowitemu uwzględnieniu. Powodowy fundusz domagał się zasądzenia opisanych wyżej kwot tytułem spłaty nieuregulowanych roszczeń pracowników (...) z tytułu wynagrodzenia za pracę. Bezspornym w sprawie było, iż przedsiębiorstwo (...) było dłużnikiem szeregu osób z tytułu niewypłaconych wynagrodzeń za pracę, że zwracało się ono (jego zarządca) do powoda o przekazanie środków celem uregulowania tych roszczeń (za wyjątkiem B. D. – wdowy po jednym z pracowników, która w swojej sprawie korespondowała z powodem odrębnie, działała samodzielnie), że powód niezbędne środki przekazał a wreszcie, że pozwany zarządca środki te rozliczył.

Nie ulegało wątpliwości Sądu w chwili zamykania rozprawy, iż spłata wszystkich nieuregulowanych roszczeń byłych pracowników wobec (...) odbyła się za pomocą środków powoda. Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy przekazanie środków finansowych Funduszu na wypłatę świadczeń, a także wypłata świadczeń ze środków Funduszu powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa, działającego w imieniu dysponenta Funduszu, roszczenia wobec pracodawcy albo innej osoby zarządzającej majątkiem pracodawcy, w szczególności likwidatora albo członka zarządu, albo roszczenia do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń.

Opisany skutek następuje z mocy prawa – marszałek województwa działający w imieniu dysponenta Funduszu „wchodzi” w miejsce pracownika i może dochodzić zwrotu wypłaconego świadczenia. Bez względu na charakter prawny owego podstawienia, który budzi w doktrynie spory (zdaniem jednych autorów cesja ustawowa, zdaniem innych wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela) nie ulega wątpliwości, iż powodowy fundusz nabędzie wierzytelności pracownicze (innego uprawnionego), stając się jego sukcesorem w części, w jakiej uprzednio zaspokoił jego prawa. Stosunek zobowiązaniowy nie wygasa, a jedynie zmienia się podmiot po stronie wierzyciela. W realiach niniejszej sprawy stosunek ten trwa – jego stronami są zarządca (...) oraz powodowy fundusz który spełnił świadczenie do rąk dotychczasowego wierzyciela (pracownika).

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nakazywał uznać, iż dochodzone roszczenie stronie powodowej przysługuje. Pozwany w sprzeciwie argumentował, iż roszczenie jest nie wykazane albowiem do pozwu dołączono wyłącznie dokumenty prywatne. Nawet jeżeli uznać, iż dokumenty wystawiane przez państwowy fundusz celowy jakim jest powodowy fundusz mają charakter dokumentów prywatnych to z pozostałej korespondencji między stronami jednoznacznie wynika, iż roszczenie istnieje. Ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wynikało, iż

pozwany zarządca wnioskował o przyznanie środków na uregulowanie niezaspokojonych roszczeń pracowników, po ich otrzymaniu rozliczał te środki pomiędzy byłymi pracownikami. Zwracał się o objęcie wierzytelności powodowego funduszu układem. Okoliczności te wynikają zarówno z dokumentów przedłożonych przez powoda jak i dołączonych do sprzeciwu przez pozwanego. Powyższe okoliczności jednoznacznie w ocenie Sądu świadczą o istnieniu roszczeń względem pozwanego zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Pozwany nie zakwestionował w ocenie Sądu w sposób skuteczny zasadności dochodzonych roszczeń.

Powyższe okoliczności uzasadniały uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda żądanej kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wypłaconych świadczeń (126 859,37 zł) od dnia 21 lutego 2020 roku do dnia zapłaty oraz od odsetek od wypłaconych świadczeń naliczonych do dnia wniesienia pozwu. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 99 kpc w zw. z art. 98 kpc w zw. z par. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Jednocześnie zasądzono odsetki od przyznanych kosztów procesu na zasadzie art. 98 par. 1¹ kpc. Koszty sądowe nakazano pobrać na zasadzie art. 113 ust. 1 uoksc w zw. z art. 98 oraz 99 kpc.